

Golven in de Sterrennacht

Colofon

ISBN: 978 94 6365 623 8

1e druk 2024

© 2024, Sophia L. Montgomery

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

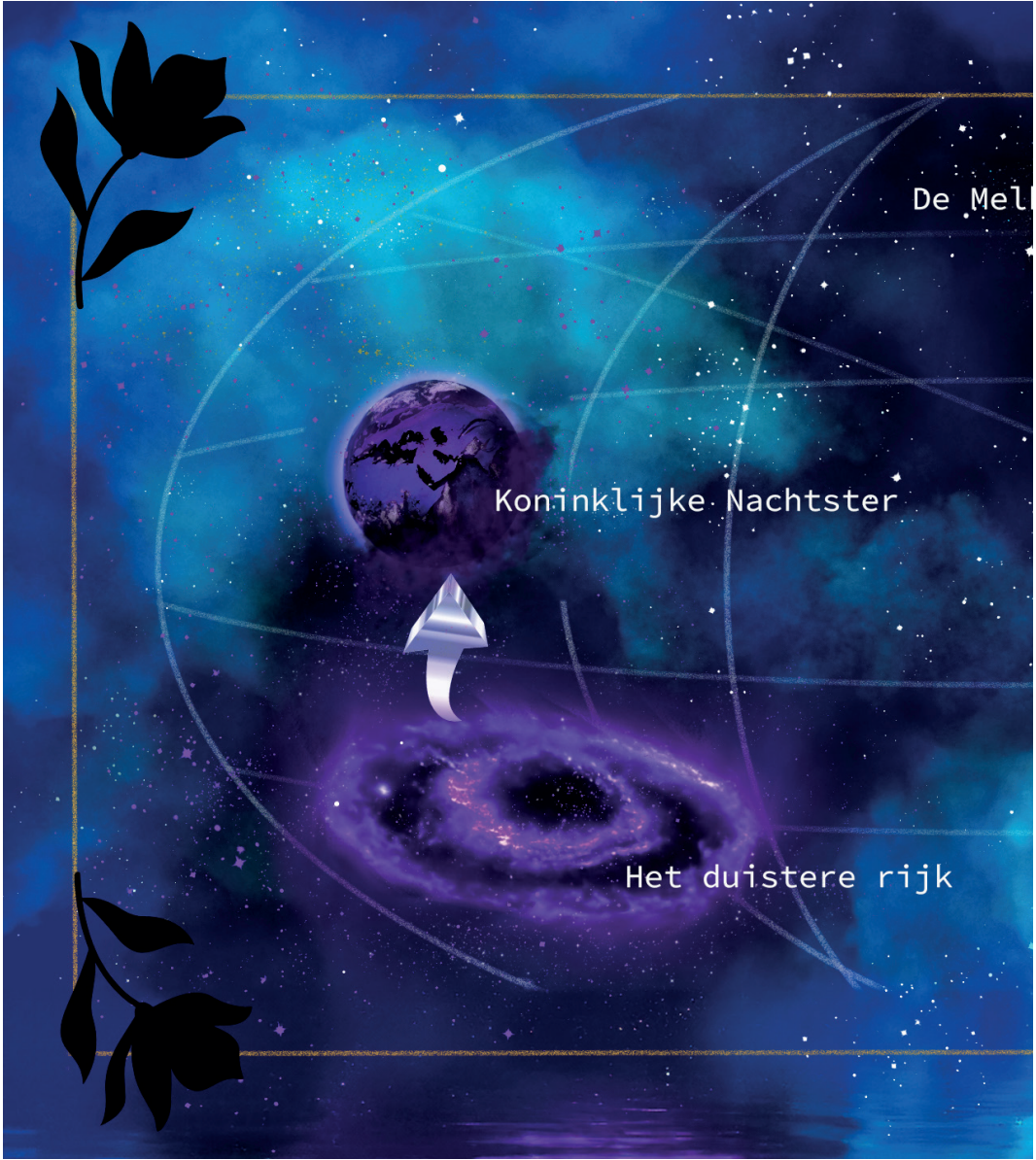
Golven in de Sterrennacht

Sophia L. Montgomery

Voor mijn moeder, die me heeft geleerd dat ik nooit mag stoppen met dromen. Voor mijn vader, die me heeft laten zien wat het betekent om onvoorwaardelijke liefde voor je gezin te hebben. Voor mijn man; toen ik dacht dat mijn wereld ophield, was jij daar om me te laten zien dat het juist het begin was. Voor mijn broer, die mateloos in me gelooft en die ongelimiteerd trots op zijn zusje is. En voor Jitske, die altijd liefde en licht in mensen en verhalen ziet.

Hoofdstuk 1

Maan

Maan houdt haar adem in als de wind tegen haar aan beukt. Haar handen glijden van de stenen van het oude gebouw. Ze vloekt als ze zover naar beneden zakt, dat ze het koude water in haar gezicht voelt. Dan pakt ze met op elkaar geklemde kaken een stuk drijfhout vast. Ze gooit haar benen eromheen en klemt zich eraan vast. Met de kracht van het hout dat haar boven water houdt, klampt ze zich weer tegen de muur van het oude gebouw aan. Als ze wegdrijft, kan het dagen duren voordat ze Yue-Yan weer teruggevonden heeft.

“Hou vol!” roept Yue-Yan uit het raam van hun zolderkamer ver boven Maans hoofd. Als Maan wil antwoorden, krijgt ze een hap water binnen. Ze spuugt het bruine water kokhalzend uit en houdt haar lippen stijf op elkaar.

Dan kijkt ze omlaag. De straten van de hoofdstad van Waterkant staan blank. Het water gonst door de steegjes heen, terwijl er overal mensen door de stroming onderwater verdwijnen. Normaal gesproken is de hoofdstad van Waterkant een prachtige stad, met witte gebouwen, honderden kleine winkeltjes en vrolijke straatstenen in alle kleuren van de regenboog. De eerste dagen genoot Maan van de kinderen die op straat speelden en het gelach van het winkelende publiek in de hoofdstraat. Maar nu hoort ze niets anders dan de woeste wind en het suizen van de dodelijke stroming onder haar. Maans hart krimpt ineen bij de gedachte aan hoeveel doden deze overstroming veroorzaakt. Ze voelt haar maag omdraaien, omdat ze niks kan doen. Al die mensen die verdrinken. Ze is volledig machteloos tegenover de ruwe krachten van het

heftige zeeklimaat. Het enige wat ze kan doen, is toekijken. En als ze niet snel hogerop komt, verdwijnt ze zelf ook in het diepe zwarte water.

“Pak het touw vast!” klinkt de stem van Yue-Yan boven het gedonder in de lucht uit. Maan ziet het touw boven haar hoofd hangen en strekt haar vingers om erbij te kunnen. Als ze hem bijna vastheeft, wordt ze opeens overvallen door een sterke rukwind. De wind neemt het water mee, waardoor er een vloedgolf over haar heen spoelt. In paniek probeert ze haar hand verder uit te strekken, maar ze is te laat en voelt hoe haar heup van het hout afglijdt. Met een zuigend geluid schiet het hout onder haar vandaan, waardoor ze in het water valt. De stroming pakt haar benen meteen beet en trekt haar onderwater. In een opwelling grijpt Maan de oude stenen van het gebouw weer vast. Paniek welt op in haar borstkas. De stroming is zo sterk dat het al haar kracht kost om de glibberige stenen vast te houden. Ze zet haar nagels in de bruine smurrie op de eens mooie witte stenen en duwt ze er zo hard in dat het bloed langs haar vingers loopt. Dan probeert ze zich omhoog te trekken om weer bovenwater te komen. Maar de stroming heeft haar dieper het smerige water in getrokken dan ze had gedacht. Had ze de veilige zolder maar nooit verlaten. Het enige wat ze wilde, was de apotheek bereiken voor antibiotica. Ze is ziek, en ze heeft medicijnen nodig. Yue-Yan en Silver waren uitgeput van de mislukte jacht net buiten de stad. Alle dieren in de omtrek zijn gevlucht voor de vreemde stormen die over Waterkant razen. Dus dacht Maan dat ze het wel kon, op een goed stuk drijfhout door de storm heen gaan om antibiotica bij de apotheek te vinden. Maar er was niks meer over van de apotheek. De apotheek was op de eerste verdieping van een groot gebouw, en was volledig onderwater verdwenen.

Opeens voelt Maan een harde klap tegen haar achterhoofd. Het duurt even voordat ze beseft dat Yue-Yan het touw dieper in het kolkende water heeft gehangen. Door de sterke stroming beukt het dikke touw weer hard tegen haar hoofd. Maar ze vermant zich en grijpt het vast. Als ze opgelucht naar boven wil klimmen, gilt ze opeens van de pijn. Ze voelt iets scherp langs haar benen gaan. Maan heeft er meteen spijt van dat ze gilte; ze krijgt weer een slok van het bruine, smerige water binnen. Ze moet zichzelf tegenhouden om niet te gaan kokhalzen en moet haar best doen om haar adem in te blijven houden. Het water is smerig en ze kan niet zien wat haar geraakt heeft. Ze vloekt inwendig. Toen ze een maand geleden tegen Yue-Yan zei dat ze weleens wat anders zou willen eten en drinken dan altijd dat donkere, droge brood en twijfelachtige kraanwater van Waterkant, bedoelde ze zeker niet dit vieze spul, dat naar industrieel slootwater smaakt.

Er gebeurt van alles onderwater en ze kan niet zien wat. Vroeger was het water haar vriend, nu is het haar vijand. De pijn van de vieze diepe snee in haar been maakt dat ze nog somberder wordt. Hopen dat het niet iets ergers is dan een snee. Maar ze heeft geen tijd om zich bezig te houden met de wond op haar been. Ik moet bovenwater komen, denkt ze. Ze voelt de druk op haar longen, terwijl de stroming haar onderwater duwt. Ze heeft niet genoeg kracht om omhoog te klimmen via het touw. De stroming is te sterk. Dan ziet ze een afgebroken deur met een hoge snelheid op haar afkomen. Ze heeft heel weinig tijd om te beslissen. Het water in de straten komt steeds hoger. Dan strekt ze haar hand uit naar de drijvende deur en grijpt hem beet. Ze hoopt dat de deur haar als een reddingsboei naar boven zal trekken. Door het touw van Yue-Yan blijft ze in de buurt van het oude gebouw. Tot Maans op-

luchting komt de deur in een opwaartse stroming terecht en trekt haar omhoog. Als ze proestend boven water komt, lijkt het wel alsof de wereld nog duisterder is geworden.

De donkere wolken zijn veranderd in een onheilspellende, duistere lucht, met grote pieken die boven elkaar hangen. Het is een storm waar Waterkant zich niet op voorbereid heeft. De lichtflitsen laten Maan zien hoe erg de stad beschadigd is. Stukken steen van de eens mooie huizen worden meegesleurd in de kolkende massa. En tot Maans afschuw ziet ze ook levenloze lichamen het water in verdwijnen en naar beneden getrokken worden, zoals zij zelf net naar beneden getrokken werd.

Ze grijpt het touw steviger vast en ademt de vieze lucht diep in. De overstroomde rioleringen hebben de hoofdstad van Waterkant ranzig gemaakt. De stank en de vieze smaak in haar mond zorgen ervoor dat ze moeite moet doen om niet over te geven. Maar ze is een getrainde militair. En niet zomaar een militair. Ze is opgegroeid onder de grond, waar het systeem haar heeft voorbereid op situaties zoals deze. Het systeem is een computerprogramma dat alle computersystemen op aarde had gehackt en de baas was geworden. Het had een leger van vrouwelijke spionnen en moordenaars, en Maan was er een van. Ze was een elitemilitair. Ongeveer tien maanden geleden heeft ze het systeem vernietigd. Ze schudt haar hoofd en grijpt het touw nog steviger beet. Als zij al moeite heeft met overleven in deze storm, dan is deze zeker fataal voor een ongetrainde burger. En ze weet dat ze moet overleven. Zij en Yue-Yan hebben de afgelopen maanden iets ontdekt, dat het leven in alle rijken zal veranderen. Als die informatie in de verkeerde handen komt, zal het desastreus zijn.

Maan trekt zich met alle kracht die ze in zich heeft op aan het touw. Op het moment dat ze tot haar midden uit het water is, rukt de stroming het stuk drijfhout mee. Ze verliest haar grip op de stenen en bungelt aan het touw in de rivier die ooit door een van de mooiste steden van Waterkant stroomde. De stad is de rivier zelf geworden. Ah, nee toch, denkt ze. Alsof ik nog niet genoeg stinkend water heb ingeslikt.

“Trek me omhoog!” roept ze zo hard mogelijk door de regen heen. Maar een antwoord van de enige op de wereld die ze vertrouwt, blijft uit.

“Yue-Yan?!” galmt haar stem weer door de straat heen. Maan herinnert zich hoe Yue-Yan en zij anderhalve maand geleden Waterkant binnengekomen zijn. Met niks anders dan de kleding die ze aanhadden, zijn ze de grens overgekomen en Waterkants grootste stad in gevlucht. Niet wetende dat de stad op het punt stond een rampgebied te worden.

“Yue-Yan!” roept ze weer. Haar stem klinkt steeds wanhopiger. Ze weet niet hoelang ze het nog volhoudt in het kolkende water.

Plotseling voelt Maan een ruk aan het touw. Ze wordt teruggetrokken in de richting van het oude gebouw. Als ze tegen de stenen muur aan knalt, moet ze haar best doen om zich beet te houden. Het touw beweegt alle kanten op en trekt haar zo vlug naar boven dat ze verbaasd omhoogkijkt. Ze weet dat haar beste vriendin sterk is, maar zo sterk en snel is indrukwekkend. Opgelucht laat Maan zich naar de veiligheid van hun zolderkamer trekken in het gemeentehuis waar ze zich schuilhouden.

Dan geeft het touw opeens zo'n ruk aan Maan haar handen dat ze haar grip verliest. Ze valt twee meter naar beneden en belandt weer in de kolkende rivier. Ze komt met een harde

klap in het water terecht en voelt hoe de lucht uit haar longen wordt geperst. Maar ze herpakt zich sneller dan dat het water haar mee kan sleuren. Ze vindt een regenpijp die nog intact is en klampt zich eraan vast.

“Yue-Yan! Wat doe je in godsnaam?!” schreeuwt ze vervolgens geschrokken. Maar Yue-Yan geeft geen antwoord. Ze is bang dat Yue-Yan zelf in het water is gevallen en meegesleurd is door de stroming, of erger ... dat Nox hen gevonden heeft. Nox is de meest krachtige en gevaarlijke persoon in het heelal. Hij jaagt al maanden op de twee jonge vrouwen. Doordat ze zich schuilhouden, moeten ze het doen met het koken van regenwater, wat ze nog voor eetbaars in ondergelopen supermarkten kunnen vinden en een stoffige zolder. Maar we leven nog, denkt Maan. En ze is niet van plan om op te geven.

Ze kijkt met samengeknepen ogen omhoog. De zolder zit op zeshoog, dus ze moet twee verdiepingen via de muur omhoog klimmen. De andere verdiepingen staan onder water. Rillend van de kou drukt Maan zich opnieuw tegen de muur aan. Dan vouwt ze haar benen om de afvoerpijp heen. Ze voelt de diepe wond in haar been pijnlijk steken als ze omhoog klimt.

“Je kan het,” zegt ze tegen zichzelf. “Dit is niet de eerste keer dat je tegen muren op moet klimmen onder barre omstandigheden.” Dus begint ze aan de tocht over de gladde stenen, met de wind in haar rug, die haar steeds uit balans probeert te krijgen. De stenen zijn zo glad dat Maan bang is weer het woeste water in te vallen. Aan de zwaarheid van haar lichaam te voelen, weet ze dat de uitputting dichterbij is dan ze wil toegeven.

Als ze halverwege is, kijkt ze omhoog in de hoop een glimp te zien van Yue-Yan. Maar wat ze ziet, zijn twee bloeddoorlopen ogen. Ze schrikt zo erg dat haar voet van de steen glijdt.

In een reflex zet ze haar nagels in de natte, koude muur en probeert ze haar evenwicht terug te vinden. Dan gaat er een huivering over haar rug. Al het per ongeluk ingeslikte bruine water lijkt opeens totaal onbelangrijk. Wat was dat? Haar hart bonkt diep in haar keel. Ze heeft nog nooit zulke nare ogen gezien. Er moet iets heel erg mis zijn, beseft ze. Razendsnel begint ze weer naar boven te klimmen. De adrenaline die door haar lichaam suist, zorgt ervoor dat ze haar kracht weer terugkrijgt. Yue-Yan is niet alleen haar beste vriendin, ze als familie voor haar. Als haar iets overkomen is, dan zal Maan van verdriet niet meer weten wat ze met zichzelf aan moet. En haar trouwe wolf, haar maatje, is ook ergens op die zolder.

Als ze boven is gekomen, grijpt ze meteen de richel van het dak vast. Met een zwaai hijst ze zichzelf door het dakraam heen en komt op de oude versleten vloer terecht.

“Yue-Yan?” fluistert Maan in het donker. Ze houdt haar adem in als ze rondkijkt. Ze weet dat ze zichzelf verraadt door Yue-Yan te roepen, maar die bloeddorlopen ogen hebben haar al lang naar boven zien klimmen. Als Yue-Yan haar maar een teken zal geven dat ze nog leeft, dan zal Maan opgelucht zijn. Maar ze hoort helemaal niks. Het is doodstil op de donkere zolder, veel te stil. Ze stapt behoedzaam vooruit en tuurt het donker in. Het is ook veel te donker hier. Het geringe licht dat door het raam naar binnen komt, is normaal gesproken genoeg om de ruimte te kunnen zien. Maan voelt haar nek-haren omhooggaan. Er verschijnt kippenvel op haar armen en er gaat een rilling over haar rug. Ze weet waar deze duisternis vandaan komt. Dit is geen gewone duisternis: dit is de dikke zwarte mist uit het Rijk van het Duister. Nox, denkt ze.

De heerser van het duister is hier geweest. Ze is bang dat hij Yue-Yan heeft meegenomen. Dus stapt ze moedig verder het donker in. Het zwakke licht van het raam achter haar wordt steeds minder zichtbaar. De erfgenaam van de troon van het licht hoort niet bang te zijn voor het duister, denkt ze. Maar ze kan de angst diep in haar borstkas voelen.

Dan voelt ze een hand op haar schouder. Ze schrikt zo erg dat ze zoveel lucht in één keer inademt dat ze de duistere magie kan proeven. Haar hart bonkt in haar keel. Ze is nog lang niet klaar voor een confrontatie met Nox.

“Ken je me nog?” klinkt er een duistere stem.

Maan voelt een opluchting door haar lichaam gaan. Het is Nox niet, denkt ze, en ze draait zich om. Nox heeft ook niet van die bloeddoorlopen ogen, beseft ze dan. Zijn ogen zijn pikzwart.

Maan bekijkt de man die haar schouder beetheeft. Zijn grote gestalte ziet er misplaatst uit op de kleine zolder. Ze knijpt haar ogen samen om zich te herinneren wie deze indringer is. “Het hondje van Nox,” zegt ze uiteindelijk constaterend. Ze voelt de boze blik van de man tot diep in haar ziel.

“Als je nog iets langer wilt leven, moet je me geen hond noemen,” gromt hij. Dan haalt Maan haar schouders op.

“Ik zei hondje, geen hond. Je moet jezelf niet groter denken dan je bent.” Ze voelt zich veel minder moedig dan ze laat zien. Ze weet wie hij is en wat hij hier komt doen.

Opeens voelt ze de zachte vacht van Silver naast zich. Haar grote wolf maakt een dreigend geluid naar de man voor haar. Maan grijpt in een opwelling Silver vast en laat haar vacht door haar handen gaan.

“Wat doe je hier? Kom je je aan je belofte houden, schiet er dan maar mee op,” zegt ze, terwijl ze haar wolf stevig vast blijft

houden. Haar zilveren ogen lichten op in het donker en ze kan de vechtlust door haar aderen voelen stromen. Ze knijpt haar ogen samen als ze de man aankijkt.

“Koning Nox reist heel het land af om jou en zijn dochter te vinden. Zelfs de koning van het Rijk van Licht reist heel het heelal af om je te vinden. Maar ik, ik ben een Noorderman van het Duistere Rijk. Ik heb alleen een stukje van je haar in het medaillon om mijn nek nodig om je op te sporen. Aan mij kan je niet ontkomen,” antwoordt hij zo zacht dat ze haar best moet doen om hem te verstaan. Maan voelt haar hart een slag overslaan. Ze weet dat Nox zijn best doet om haar te vinden. Maar dat ook haar oom, die onrechtmatig op haar troon zit, naar haar op zoek is wist ze niet. En ze is bang dat het te maken heeft met de ontdekking die zij en Yue-Yan de afgelopen maanden gedaan hebben.

Ze houdt haar adem in als de donkere kracht van de man zich om haar heen wikkelt, haar krachten onderzoekend.

“Ik heb je tien maanden geleden een belofte gedaan. Zodra je dochter geboren is, zou ik bloedwraak komen nemen. Dacht je echt dat je hier kon verstoppen voor me? Niemand ontkomt aan mij.”

Maan kijkt weer om zich heen. Als Yue-Yan hier was geweest, dan had ze allang iets gezegd. Ze weet zeker dat Yue-Yan hier nog was toen ze terug naar de zolder probeerde te gaan. Zou hij haar te pakken hebben gekregen?, vraagt ze zich af. Ondanks haar angst voor het leven van haar beste vriendin probeert ze zich te concentreren op het gesprek met de man voor zich.

“Ik heb me hier niet voor jou verborgen gehouden. Dacht je nou echt dat je het tegen mij op kunt nemen?” vraagt ze met opgetrokken wenkbrauwen. Tien maanden geleden hebben

de bloedhonden Maan aangevallen in het bos van Waterkant. Bloedhonden zijn mensen uit het Duistere Rijk die geboren huurmoordenaars zijn. Ze hebben speciale krachten en technieken om hun slachtoffers op te sporen en te vermoorden. Nox had ze op Maan afgestuurd om haar te vinden en terug te brengen naar hem, zodat hij haar kon opsluiten totdat hun kind geboren zou zijn. Het is zijn plan om haar dochter van haar af te nemen, zodat ze de heerseres van het duister zal worden. Hij wil de erfenis die Maan voor haar dochter heeft negeren. Hij wil haar opeisen voor zijn eigen rijk. Doordat Silver en haar roedel Maan verdedigden, zijn de meeste bloedhondbroers overleden, behalve deze. Hij heeft Maan beloofd dat hij wraak zou komen nemen. En de wraak van een bloedhond betekent een brute moord. Maan laat haar ogen naar de handen van de man zakken. Zijn linkerarm hangt onbewogen naast zijn lichaam, en Maan kan het doffe metaal onder zijn zwarte jas zien uitkomen dat zijn hand van vlees en bloed vervangen heeft. De hand die hij door haar verloren is, herinnert ze zich maar al te goed.

“Ik ben de koningin van het licht. Mijn oom heeft de titel ‘koning’ onrechtmatig in bruikleen. Ik ben vele malen krachtiger dan wie dan ook. Ik geef je de kans om je terug te trekken en uit mijn prachtige zolder te vertrekken.” Hierop klinkt er een galmende lach op de kleine stoffige zolder. Ze kijkt de man met opgetrokken wenkbrauwen aan.

“Maan Luna Lumosupro, denk je dat ik je niet doorheb?” zegt de man, terwijl hij hijgt van opwinding. Hij zet een stap dichterbij, waardoor ze ongecontroleerd achteruitdeinst.

“Als jij je krachten kon gebruiken, was deze ruimte allang verlicht geweest. Jij bent niet het type persoon dat haar tijd verdoet met onnodige conversaties. Als jij ook maar een greintje

licht kon sturen, dan zou ik allang schroeiplekken op mijn huid hebben.”

Maan voelt een huivering over haar rug gaan. De enige die weet dat ze haar kracht niet kan gebruiken, is Yue-Yan. Er is iets mis met Maan en ze heeft zich nog nooit zo zwak gevoeld. Dat ze haar krachten niet meer kan gebruiken, is een groot geheim. Met krachten heeft ze al een target op haar rug, maar zonder krachten is ze een van de meest aantrekkelijke doelwitten in het heelal. Opeens beseft ze dat de bloedhond zich erop verheugd heeft om met haar te vechten, nu ze haar licht niet kan gebruiken. Ze voelt de angst in haar hele lichaam. Tijdens haar zwangerschap mocht ze haar krachten niet gebruiken. Haar dochter, Safina, heeft de duistere kracht van Nox al geërfd toen ze nog in haar buik zat. Als Maan het licht zou hebben gebruikt, zou ze daarmee haar kind hebben beschadigd. Na de geboorte zou ze haar krachten weer moeten kunnen gebruiken. Maar op een of andere manier kan ze niet bij haar licht komen. Zowel de kracht van de maan waarmee ze het water kon beheersen, als de kracht van het licht lijken bevroren te zijn.

Met een bonkende hartslag probeert ze achteruit te stappen. Maar de man haakt zijn voet achter haar laars, waardoor ze omvalt. Vlak voordat Maan de houten vloer raakt, voelt ze hoe ze wordt opgevangen door een net van duisternis.

De duisternis van deze man voelt zo vertrouwd dat de tranen over haar wangen rollen. Ze herinnert zich Nox, de man waarvan het in de sterren stond dat ze zouden trouwen. De man die haar hart gebroken heeft. Ze is een keihard getrainde elitemilitair en troonopvolgster van een gigantisch rijk, maar Nox is haar zwakke plek. En ze haat het. Door hem is ze op

een stoffige zolder in barre omstandigheden bevallen van hun dochter.

De grote witte wolf reageert meteen. Silver bijt zo hard in de zij van de bloedhond, dat haar vacht direct onder het bloed zit. Het gekreun van de man is laag en grommend. Het is het geluid van een vechter die pijn heeft en zich ertegen verzet. Maan knijpt haar ogen samen en tuurt het donker in. Ze kan niet goed zien wat er gebeurt. Dan hoort ze Silver een hoog piepend geluid maken. Het geluid van de wolf komt bij Maan binnen alsof er rechtstreeks een mes in haar hart wordt gestoken. Maan drukt zich meteen van de vloer op en zoekt in het donker naar haar wolf.

“Blijf met je poten van haar af!” schreeuwt ze. Ze kan de vermoedheid in heel haar lichaam voelen. En ze hoopt dat hij het niet kan zien. Maans gezondheid is slechter dan ze ooit aan iemand zou willen laten zien. Dat de bloedhond weet dat ze geen krachten meer heeft, vindt ze al erg genoeg. Ze laat de lucht tussen haar tanden door ontsnappen en scheldt de man uit. “Kracht of geen kracht, als je Silver met een vinger aanraakt, vil ik je met mijn blote handen!”

Maar dan staat Maan doodstil. Ze heeft het gevoel alsof haar hart uit elkaar spat van angst. Haar wolf zit gevangen in een web van duisternis. En op haar keel houdt de Noorderman een groot, glinsterend mes.

“Laat haar los!” zegt Maan woedend. Het gedonder buiten zorgt voor een rilling op haar rug. Silver is de trouwste kameraad die ze ooit gehad heeft. Silver is van haar. De witte wolf met dezelfde zilveren ogen als Maan is de baas van alle wolven. Ze heeft meerdere keren het leven van Maan gered en ervoor gekozen om aan haar zijde te blijven. Maan houdt intens van haar Wolf. En als de zilveren ogen van haar Silver